

„No jumala eest, Claire!”

Martin hüples ühel jalal ringi, meenutades Claire'ile kiilanevat haigrut. „Kas sa pead need kastid igale poole laiali jätma, nii et inimesed neile otsa komistavad? Pagan, ma oleksin peaaegu jala ära murdnud!”

„Ma hakkam viie minuti pärast sõitma Mayfairi, olen sealsel lõunal toitlustaja.” Claire püüdis end tagasi hoida, et mitte virutada mehele kastiga, milles oli eelroaks mõeldud tuunikala-*ceviche*. Hommikul oli Claire'il juba olnud tegemist ühe solvunud meheegoga, kui ta oli küsinud kalakaupmees Harrylt, kas tuunikala on värske, ja mees oli lausa pööraseks läinud. Kuna Harry oli Claire'ile tööalaselt väga tähtis, oli ta mehe maha rahustanud ja vabandust palunud. Aga abikaasa, otsustas Claire, oli teine asi. Claire oli nüüd juba aastaid olnud see, kes leiva lauale toob, aga kas mees talle kuidagi abiks ka oli? Kas ta pakkus end kaste autosse kandma? Sugugi mitte. Claire leidis, et temast hakkab saama inimvihkaja või ehk hea vanamoeline feminist. Šokeeritult jättis ta katki toiduga täidetud plastkarpide laadimise oma iidse Panda pakiruumi. Ta polnud ennast kunagi naisõiguslaseks pidanud. Tegelikult oli nii, et kui temalt oleks küsitud kolmkümmend aastat tagasi, oleks ta väitnud, et on kodukana tüüpi, ei mingit rinnahoidjate põletamist, tema eelistas kodukollet. Võib-olla muutis elu naise feministiks. Või abielu.

Claire tunnistas seda, ja kuigi toitlustajana teadis ta, et asjad lihtsalt on nii, nagu nad on, oli tal vahel tunne, et mehed on vabalt valitav lisand. Talle meenus tema lemmikkoomiks, kus naine ütles abikaasale: „Kui üks meist sureb, lähen elama Lõuna-Prantsusmaale.” Vägagi õige.

„Ära ole naeruväärne, Claire,” vastas tema sõber Jan alati, kui ta need hävitavad mõtted kuuldavale tõi. „Sina küll ilma meesterahvata ellu ei jää!”

Claire kahtlustas, et Martin arvas sedasama.

Aga praeguseks kavatses ta unustada Martini – ning ka nende poja Evani ja minia Belinda, kes mõlemad elasid juba kuus kuud „ajutiselt” nende juures pärast seda, kui nad oma korterist ilma jäid; nad olid teinud Claire’i elu poole raskemaks, sest ta pidi nüüd valmistama kõik tellitud toidud olukorras, kus ringi sagis veel kaks inimest –, mainimata seda, et külmik oli ääreni täis tundmatuid köögivilju ja vastikuid lehtkapsasmuutisid. Evan ja Belinda uskusid ainult toortoitu. Lisaks sellele olid tema hinnalise mikseri külge igaveseks kleepunud mingi roheline möksi jäägid.

Claire, hoiatas ta ennast, *sa hakkad juba rääkima nagu su ema*. See oli nii hirmutav väljavaade, et ta suunas viivitamatult mõtted eesootavale hommikule. Ta polnud varem sellele firmale süüa teinud, aga üks tuttav toitlustaja oli avastanud, et tal on sattunud samale ajale kaks broneeringut, ja küsinud, kas Claire saaks ühe ära teha. Klientid olid riskikapitalistid, ilmselt edukad, arvestades nende asukohta suures majas Mayfairis Brook Streetil. Claire ei mõistnud päriselt, mida riskikapitalistid teevad, ja mõtiskles, kas nad erinevad millegi poolest inimestest, kellele ta on varem valmistanud ülemuste lõunasööke. Nood olid enamasti olnud kahjutud, kuigi ülespuhutud vanad peerud, välja arvatud mõni tõesti ohtlik mees, kelle käed paigal ei püsinud ja kes arvas, et koos brüleeekreemiga on menüüs ka kokk. See mehetüüp oli hämmastavalt kestev. Claire’i ema põlvkond oli nimeatanud neid PTT-deks – Pole Taksos Turvaline.

Claire toksis firma aadressi iidsesse tuuleklaasile kinnitatud Tom-Tomi navigatsiooniseadmesse ja jättis koduste ärritajatega hüvasti. See oli tema lemmikhetk. Ta asus alati varakult teele, nii et tal oli piisavalt aega rikete, ummikute, parkimisprobleemide ja teiste etteaimatavate õnnetuste jaoks. Üks õnnetus, mida ta polnud ette aimanud,

oli see, kui juht läks otse suursündmusteks üüritud ürgvana kaubiku tagaossa ja lükkas põrandale neli hoolikalt paigutatud tervet lõhet, mille ta pidi pulma viima. Ta suutis kaks neist päästa, paigutades kurgiviilud mõistlikult niimoodi, et need meenutasid talle rannapallidega nudiste, kes varjavad oma häbedust. Ülejäänud kahest valmistas ta kaasaskantava külmuti abil lõhevahtu – tal oli lõhekujuline vorm alati kaasas – ning, jumal tänatud, külalised arvasid, et ta taktiski retro olla, ja neile see meeldis. Õnneks olid pruut ja peigmees selleks ajaks, kui ta vahtu pakkus, juba liiga palju šampanjat joonud, et menüümüudatust märgata.

Poolteist tundi hiljem, kui Claire saabus Brook Streetile uhke George'ide-aegse maja juurde, oli kohe sealsamas vaba parkimiskoht. Claire'ile meenus, kuidas Woody Allen teadis filmis „Unimüts”, et juhtub midagi halba, kui ta haigla lähedusse pargib, ja oli tänulik, aga skeptiline.

Ta maksis telefoniga parkimistasu ja kandis karbid ettevaatlikult sisse. Eelmine kokk Margie oli andnud talle vihje, et kliendid on tüdinud tavalisest konservatiivsest toidust ja soovivad midagi veidi teravamam, seega siis valis ta tuuni-*ceviche*, piri-piri-kana ja alati populaarse saiavormi, ainult et tehtud tavalise saia asemel Itaalia *panettone*'ga – pisut Nigella o-la-laa-stiilis.

Claire paigutas tillukeses köögis usinasti *ceviche*'t taldrikutele, kuulates kõrvaklappidest Raadio 4, kui büroojuhataja pea ukse vahelt sisse pistis. „Rõõm näha, et olete kiire,” õnnitles naine. „Eelmine kokk oli nii hooletu, et pidime ta vallandama.”

„Nojah.” Claire pigistas mõtlikult viimasest laimist mahla välja. Margie polnud vallandamisest midagi rääkinud. Väga veider. Võib-olla oli tal piinlik. Toitlustusmaailmas levis sõna kiiresti, sageli räägiti kohutavatest klientidest – halvadest maksjatest või mõnest, kes suhtus teenindajasse, nagu oleks tema Henry VIII ja teenindaja mingi vilets pärisori.

Claire kuulas edasi Raadio 4 saadet „You and Yours”, kus arutati, kas pensioni on arukalt investeeritud – tema ei olnud seda üldse teinud, sest tal polnud kunagi olnud tööd, kus oleks piisavalt makstud. Ta ei kavatsenud sellele mõelda. Eks ta peab lihtsalt töötama, kuni saab saja-aastaseks.

Claire kuulis, et inimesed hakkasid saabuma, ning vaatas kõik veel viimast korda üle: mulliga ja mullita vesi jääl jahtumas; valge vein, kuigi seda nad palju ei joo. Ta lõpetas tuuni-*ceviche* taldrikutele panemise, pistis sündmatult sõrme teravasse kastmesse – täpselt õiges vahekorras tšillit ja laimi –, pani siis piri-piri-kana sooja ja seadis väikesed saiavormid valmis, et need kohevaks ja vastupandamatuks viimistleda.

Viimane asi oli menüüd käsitsi valmis kirjutada. Neliteist erakoolides veedetud aastat ei pruukinud anda eriti palju hariduse vallas, aga vähemalt oli ta seal omandanud täiusliku käekirja.

Claire võttis oma ustava sulle ja hakkas kirjutama.

Angela vaatas poes rahulolevalt ringi. Õhkkond oli just niisugune, nagu ta lootis siis, kui talle oli tulnud mõte avada rõivapood.

Kõik mõjus kutsuvalt, tundus peaaegu, nagu oleksid astunud kellegi elutuppa: põrandal Pärsia vaibad, raamaturiulitel nipsasjad, laudadel potid Angela lemmikute, erepunaste kuukingadega, ja eelkõige naeratavad müüjad, kellel paistis olevat tõesti hea meel sind näha.

Kui Angela üldse midagi jälestas, siis peletavalt valgeks värvitud ruumidega poode ja hirmuäratavaid müüjaid, kes vaatasid tulijaid ülevalt alla, otsekui hinnates, kas nad on ikka väärt üle nende püha läve astuma. Asukoht oli samuti suurepärase. St. Christopher's Place oli Oxford Streeti rahvahulgale piisavalt lähedal, aga ebaharilik ja kutsuv, tulvil kontoritöötajaid, kes täitsid välikohvikud, olles rõõmsad kirjutuslaua tagant pääsemise üle. Õigupoolest oli see peaaegu nagu Pariis.

Angela naeratas. Ta mäletas veel elavalt seda korda Hongkongis, kui ta proovis väikeses kõrvaltänavapoes kleiti selga ega suutnud jätta selle silitamist – üsna piinlik lugu, sest omanik vaatas pealt.

„Hea kangas,” oli väike mees kinnitanud, seda samuti silitades. „Bambusest tehtud. Väga pehme. Isegi pehmem kui siid.”

See kleit oli nagu väga pikk sügava dekoltee ja pikkade kitsaste varrukatega sviiter ning Angela mõistis, et ei taha seda enam seljast võtta. Mitte kunagi.

Naeruväärne, aga ta tundis end mingil moel mähituna selle pehmusse, mis oli peaaegu nagu hellitus. Angelale tulid pähe hullud ja tobedad sõnad *kallistav kleit*, kuigi tal polnud aimugi, et oli just mõelnud välja reklaamlause, mis teeb ta kuulsaks.

Tol ajal oli Angela töötanud pangas ning kandnud ainult rätsepa-kostüüme ja kindlasti mitte midagi sellist, mis kas või vihjas hellitusele. Pärast dramaatilist muutumist Hongkongis oli ta rõivaturgu põhjalikult uurinud ja jõudnud otsusele, et vaba joonega ja kantavate rõivaste vastu on piisavalt huvi, et katset teha, seega lahkus ta pangast ja rajas Kanga. Kõik kolleegid pidasid teda segaseks.

Loomulikult oli kallistav kleit ainult kollektsiooni süda. Järgnesid pikad figuurisõbralikud pluusid, mis varjasid tagumiku, peenekoelised kampsunid, kapselgarderoobid, mis põhinesid luksuslikul mugavusel ja olid stiilsed – ning loomulikult näitas see kõik üle neljakümnese naise figuuri soodsas valguses. Õnnekombel sattus ta jõusaalide populaarsuse kasvu ajale ja tema rõivad sobisid hästi lihtsama elustiiliga. Angela üheksakümneaastane ema poleks kunagi midagi niisugust selga pannud, aga selles asi oligi. Naiste elu oli muutunud. Angela võttis müügile hölmikleidid, mis *fashionista*’de meelest võisid ju olla täiesti moest väljas, aga mida osteti nagu pehmes kõites Harry Potteri raamatuid. Samuti läksid hästi kaubaks mitmevärvilised kašmiirist õlasallid – veel üks asi, mida moegurud põlgasid, aga kliendid armastasid – ning ilusad eksootilised siidsallid, mis andsid Angelale ettekäände käia korduvalt Indias ja Marokos.

Angela märkas ennast ühes kõrges peeglis, milliseid tema nõudmisel leidus kõikjal – ta vihkas poode, kus tuli neli tundi ringi hulkuda, enne kui õnnestus peegel leida.

Nägu, mis sealt vastu vaatas, rabas Angelat. Hoolimata tema hoolikalt sätitud blondist poisipeast, nutikast rõivastusest ja pronksist helmekeest, mille ta oli mõistlikult valinud, et lõtva kortsulist kaela varjata, nägi ta vana välja. Hullem veel: ta nägi välja karm. Tahtmatult tuli talle meelde lause Nora Ephroni suurepärasest esseest vananemise kohta – et iga päev kulub rohkem aega, et enda moodi välja näha.

No olgu, ehk oligi hea, et ta oli karm. Tal oli tarvis olla. Kolm aastat tagasi oli ta müünud suure osa Kangast riskikapitalistile, et saada raha uute poodide avamiseks ja netikaupluse laiendamiseks. Laienemine oli olnud väga edukas, ta avas kuus poodi prestiižsetes asukohtades ja internetimüük kasvas tormiliselt. Kangas oli olnud õigupoolest nii edukas, et Angela nimi oli pidevalt ajakirjanduses ja populaarne telesaade „Tehtud tehing” kutsus ta üheks oma ärimoguliks.

Angela heitis pilgu kallile käekellale, mille edu oli võimaldanud tal osta. Pool üks. Kell üks pidid tema ise ja ta asetäitja Brook Streetil Woodley Investmenti peenes kontoris lõunal olema.

Riskikapitalistidele meeldis viibida Mayfairis, tehes selge vahe enda ja vanamoeliste City poiste vahele.

„Oled valmis?” küsis Drew ülemise korruse kabinetist välja ilmus.

„Mis sa arvad, mida nad tahavad?” küsis Angela mehelt. Investorid olid tema ja Drew’ ilma igasuguse eelhoiatusega sinna lõunale kutsunud.

„No kuule, Angie,” vastas Drew nägu krimsutades, „sul peab ju mingi mõte ikka olema. Midagi head see minu meelest ei tähenda. Kes saatanaga asju ajab, peab arvestama, et saab kriipida.”

„Kriipimisest pole midagi. Ma ei taha, et mind kõige naha ja karvadega alla neelataks.”

Angela soovis naeratavatele müüjatele head aega ja läks välja taksot otsima. Nurga taga Selfridgese juures ootas neid alati suur hulk. Õigupoolest olid pärast odavate Uberi minitaksode sissetungi kõik kohad taksosid täis. Angela heitis üleõlapilgu poe poole. „Tuleb kenasti lõunapausiaegseid ostlejaid täis,” märkis ta õnnelikult.

„Kas sa kunagi aja maha ka võtad, Angie?” Drew’ häälest kõlas kerge kriitikavarjund.

„Ei. Mitte kunagi. See on minu äri.” Ta vaatas Drew’ poole tagasi, kaaludes, kas solvuda, aga otsustas seda mitte teha. Tal võib Drew’ toetust vaja minna. „Ma olen andnud Kangale endast viimase kui raasu. Pood on tähendanud mulle kõike. Ja see pole mind siiani hätta jätnud.”

Hetke ajel ei teinud Angela väljagi lootusrikaste mustade taksode rivist ning viipas kirevate võltssametist istmekatete ja logu plastikatusega viletsate sõidukite reast enda juurde velorikša.

„Mida paganat ...?” käratas Drew. „Need on turistidelt raha koo-
rimiseks. Kas sa ei pidanud mitte ärimagnaati etendama? „Tehtud tehingu” kuulsat tähte?”

„See minu põrgusse.” Mõnikord soovis Angela, et ta poleks saatelepingule alla kirjutanudki. Eriti kui ta võeti saatesse hirmuäratava blondiini osatäitjana.

Muiates oma hullumeelse sõiduriistavaliku peale, võttis ta tagaosas istet.

„Kas te olete see daam telekast?” Rikšajuht uuris Angelat. „See hirmuäratav, kes on kõigi vastu õel ega laena kunagi midagi?”

„Mina see olen.” Angela naeris. „Mis siis? Ega te oma äri laiendada ei taha?”

„Ei taha. Ma olen üliõpilane.”

„Mis ala?”

„Ärijuhtimine.”

Angela naeris. „Edu teile. Ma pole üldse *alati* hirmuäratav. Tegelikult teen asju instinktiivselt.”

„Teie instinktid on siis ilmselt üsna karmid.” Noormees naeratas nii laialt, et oli raske solvuda.

„Isegi rikšajuhid kardavad sind,” sosistas Drew. „Nii et sina siis järgid oma instinkte?” Nad liikusid mööda Oxford Streeti jalgrattaveolise sõiduki kohta ärevaks tegeva kiirusega. Drew püüdis julgelt Angelal käest võtta. „Näiteks sehkendad oma asetäitjaga?” Drew ja Angela olid naise arvates üsna järelemõtlematult mõne korra koos voodis käinud. Ausalt öelda oli Angela üllatunud, et temavanusega veel üldse keegi tahtis voodisse minna.

„Jäta, Drew, me oleme sellest rääkinud. Need olid hullushetked. Äri ja tundeid segi ajada ei ole hea mõte. Pealegi oled sa minu jaoks liiga noor. Mäletad Rider Haggardi „She’d”?”

„See oli enne minu aega.”

„Enne minu aega ka. Ta elas tegelikult Victoria ajal,” täpsustas Angela irooniliselt. „Tema mõtleski välja naise-kellele-tuleb-kuuletuda. Hammeri filmis mängis teda Ursula Andress. Tegelikult oli selle tegelase nimi Ayesha ja ta oli surematu. Temasse armub kena noormees ja ta püüab ka noormehe surematuks teha. Ainult et kõik läheb untsu ja naine muutub kahe tuhande aastaseks – otse vaese poisi silme ees.”

„Mina pole mingi poiss. Ma olen nelikümmend viis.”

„Minuealiste oled sa poiss.”

„No ja kas kõik on seda väärt olnud?” Angela kuulis Drew’ hääles solvumist, kui nad Bond Streetile keerasid.

„Mis on väärt olnud?”

„Sina, Angela. Ei abikaasat. Ei lapsi. Isegi mitte koera.”

Angela pidi kõvasti pingutama, et teda mitte lüüa. Kuidas ta *julgeb*? Ta oli nii vihane, et ei märganudki, et nad sõitsid mööda tema lemmikust Jo Malone’i poest või sinistest mälestusplaatidest Jimi Hendrixile ja Händelile.

„Sul võib pärast tänast minu lohutust tarvis minna,” kuulutas Drew pahaendeliselt. Nad jõudsid George’ide-aegse hoonepärli juurde, mis

asus paar maja Claridge'sest edasi. Kuninganna lemmikhotelli ette olid nagu ikka kogunenud kõmufotograafid, aga pildistama mitte tema majasteeti, vaid Alexa Chungi, Daisy Lowe'd või Karlie Klossi tulemas mõnelt kuulsustelõunal.

Drew aitas Angela rikkast välja ja uuris maja täiuslikke proportsioone. „Riskikapitalipoistele meeldib see vana kooli värk, nad varjavad niimoodi, et on vaid kamp sulisid,” kuulutas ta.

„Karmivõitu ütlemine, arvestades seda, et nad maksid oma osakute eest väga kena summa ja jätsid mu siis rahule.”

„Praeguseni,” vastas Drew ähvardavalt. „Neid ei kutsuta ju asjaltult kiskjakapitalistideks, kas tead. Neid ei huvita, millesse nad investeerivad, nad tahavad ainult teenida. Vaata või neid, kes andsid laenu kingakuningannale. Ta väitis, et nad ei teinud tikk-kontsal ja tikul vahet. Lähme. Mis nad ikka teevad – võivad meid ainult neljaks tõmmata.”

Woodley Investmenti peakorter oli seest veel uhkem kui väljast. Teener võttis Angela mantli ning juhatas ta läbi hirmuäratava mustade ja valgete plaatidega kaetud suure halli, mis viis veel suurema trepi juurde – just sellise, kust Scarlett O'Hara alla tuli –, mis oli kaetud sügavpunase vaibaga ja mille mustast rauast käsipuul olid rikkalikud kaunistused. Hallis laual seisis lilleseade – nii hiiglaslik, et kindlasti läks selle sissetoomiseks vaja kaht meest. Kõike valgustasid kristallkroonlühtrid.

„Päikesekuningas oleks tundnud ennast nendelt laenates nagu kodus,” sosistas Drew.

Kummalises mustas riietuses läikivate tumedate juustega sire noor naine ilmus peaaegu et puitpaneelidest. „Tere hommikust, preili Williams. Härra Northcott ja härra Fisher ühinevad teiega hetke pärast. Ehk järgneksite mulle.”

Angela tajus korraga teravalt, et tuul on tema juuksed rikkasõidu ajal segi puhunud. „Kus siin tualettruum on?”

„Lähim on keldrikorrusel.”

Angela laskus tänulikult luksusliku vaibaga kaetud trepist alla. Tualettruum oli üsna sarnane härrasteklubis leiduvatega, tohutu suur ja renoveerimata, andes tunnistust vanamoelisest kõrgklassist, kellel polnud tarvis tobedaid Itaalia kraane ega jabura kujuga kraanikausse, et oma staatust kuulutada.

Angela värvis huuli ja harjas juukseid. Kümme vabas õhus veedetud minutit olid tema põskedele pisut puna toonud. Ta kummardus peeglile lähemale ja kuulutas sellele telesaatest tuttavate sõnadega: „Tule nüüd, Angela. See on tehtud tehing.”

Ruumi kaugemast otsast ilmus tilluke filipiinlannast teenindaja, kes oli ilmselt kabiinis varjul olnud. „Ma tean, see teie, kui jäsite oma mantli!” kuulutas ta erutatult. „Teie vaimustav! Teie ei lase mitte kellelgi endale pähe istuda!” Teenindaja vaatas ringi, nagu teades, et käitub ebasobivalt. „Kas annate mulle autogrammi?” Ta tõmbas jaoturist paberkäteräti ja ulatas Angelale.

„Mis teie nimi on?”

„Nina.” Väikest kasvu naine naeratas üliõnnelikult.

„Ninale, kes on samuti vaimustav. Parimat! Angela.”

Nina surus paberkäteräti oma luisele rinnale.

Angela pesi käsi. „Hea küll, Angela,” ütles ta endale, „sa ei lase kellelgi endale pähe istuda!”

Angela sirutas end oma viie jala ja kaheksa tolli pikkuses välja ning läks söögisaali. Teda ei rabanud erakordselt uhke sisekujundus tohutu suure nõupidamislaua, kaunilt langevate aknakardinate ja rohkete lilledega. Rabavalt mõjus hoopis see, et laua ümber istus viis inimest. Mitte need kaks noormeest, privilegeeritud erakoolipoissi, kelle nimed ta oli juba unustanud – Eddie? Ei, Jamie. Ja võimalik, et Adam? –, vaid kolm ülejäänut: kaks meest ja naine, kes olid eksimata aratuntavad kui juristid.

Drew vaatas Angelale otsa. Ta arvas ilmselt sama.

„Preili Williams, tere.” Jamie sirutas käe. „Nii tore teid nii-öelda elusuuruses näha. Mulle meeldib „Tehtud tehing” väga.” Noormees

naeratas lipitsevalt. „Mul on hea meel, et Woodley ei toeta ühtegi teie võistlejat.”

„Nad ei ole võistlejad,” vastas Angela põlastavalt. „Nad on tõelised äriinimesed, kes tahavad investeringut.” Ta vaatas kokkutulnuid. „Nii nagu mina sain teilt.”

„Kangal oli palju rohkem sisu kui koerakombinesoonidel.” Jamie naeratas kolleegidele üleolevalt.

„Tegelikult tegin väga aruka investeringu Poochy Protectorsisse. Neil on väga hästi läinud.”

„Nii,” jätkas Jamie kiiresti. „Adam Northcottiga olete juba tuttav. Mary, Tim ja Seb on kõik meie õigusosakonnast.”

„Kui hooliv teist mind hoiatada, et juristid on ka kohal.” Terasene noot Angela hääles sundis neid korraga salvrättidega tegelema.

„Palun võtke istet.”

Angela märkas ukssel toitlustajat, kes tahtis juba eelrooga serveerida. Ta asetas igaühe ette taldriku, jagas välja leiva, mis oli, nagu Angela tähele pani, väga maitsev, ja hakkas klaase täitma. „Mullita või mulliga?”

„Mulle mulliga.” Angela ulatas klaasi.

„Vabandust,” sekkus Jamie, lehvitades Claire'i hoolikalt käsitsi kirjutatud menüüga, „aga mis asi see on?” Ta osutas pirtsakalt eelroale.

„Tuunikala-*ceviche*,” vastas Claire, püüdes viisakaks jääda. „See on pärit Peruust. Tšilli ja laimiga marineeritud tuunikala.”

„Kui ma tahan tšillit, lähen Mehhiko restorani. Mis juhtus tomati-basiilikusupiga, mille me tellisime?”

Claire sattus paanikasse, kui mõtles piri-piri-tšilliga salsakastmele, mida pakub järgmise käigu juurde. Paistis, et seda polnud Jamie veel märganud. Mida Margie ometi mõtles, kui talle meelega valeteavet andis? Kui see oli kättemaks vallandamise eest, siis lööb Claire ta maha, kui nad kokku satuvad. Niisugune alandus oli juba isegi halb, aga lisaks juhtus see terasese pilguga teledaami ees. Ja ta pidi veel taluma seda, kuidas see ülemakstud poisike ennast tähtsaks teeb ...

„Minu meelest on see tuunikala-*ceviche* väga maitsev,” ütles Drew. „Värske, peen ja uskumatut moekas.”

Jamie silmitses teda nii, nagu oleks ta kivi alt välja roninud.

Varsti pärast seda korjas Claire nõud kokku – teised olid taldriku tühjaks söönud, Jamie oma oli puutumata – ja kadus võimalikult kiiresti kööki, kus kraapis salsakastme kanarindadelt maha. Pöörase rutuga tükeldas ta mõned seemed, mida oli kavatsenud kaunistusena kasutada, ja pruunistas need pliidil. Ta pidi kasutama koort, mis oli mõeldud magustoidu juurde.

Kui seemed hakkasid valmima ja tumedat vedelikku eritama, lisis Claire koort ja jättis veidi alles, et seda piimaga lahjendades saiavormi juures kasutada.

Ta nägi kergendust tundes, et taldrikul koos roheline salati ja riisiga, mida ta oli kavatsenud pakkuda salsakastmega, ei näinudki roog kõige hullem välja.

Claire'i pilk tabas Angela oma, kui ta tšillist puhastatud kana tema ette aetas. Angela naeratas peaaegu märkamatu, suutes siiski ilmutada põlgust selle erakooli lolle vastu.

Angela teadis varasematest kohtumistest, et tõelise teema juurde ei minda enne, kui kohv on laual, seega tegi ta kõik endast oleneva, et elada üle tühi loba lastest, aktsiaturu olukorrast ja sellest, kes võidab mingi ragbivõistluse.

Lauale toodud saiavorm lõhnas hõrgutavalt. „Kelle retsept see on?” küsis Angela toitlustajalt, enne kui Jamie ja Adam jõudsid midagi öelda.

„Nigella.” Naine naeratas. Tal oli väga meeldiv naeratus, mis pani tema ümara näo särama. *Aga issand küll*, vaatas Angela teda paratamatult professionaali pilguga, *kui kohutavad rõivad!*

„No tema võib iga kell mu lusikat lakkuda,” kuulutas kiimakott, kes Angela meelest oli Adam.

Naisjurist tõstis pilgu taeva poole.

Toitlustaja korjas taldrikud kokku, otsustanud ilmselt, et see lause pole vastust väärt.

Kui nõud olid köögis, tuli ta tagasi kohvikannuga ja asetas selle koos piparmündikompvekkidega lauale.

„Vähemalt kommid on head,” kommenteeris Jamie teravmeelselt. Ta kummardus Angela poole ja lisis vaikselt: „Vein kihla, et temale te „Tehtud tehingus” raha ei annaks. Ei mingit tehingut Preili Hapunaölisele Toitlustajale.”

„Tegelikult on ta minu meelest äärmiselt meeldiv,” vastas Angela. „Ja erinevalt riskikapitalistidest tegutsevad toitlustajad nii madala marginaaliga, et ma kahtlen, kas ta saatesse tulla tahaks.”

Claire naeratas köögis. Angela ikka teadis, kuidas need ennast täis erakoolipoisid joone peal hoida.

Ta oli üllatunud, kui nägi, et Angela on oma taldriku ise kööki toonud.

„Te poleks pidanud seda tegema,” tänas Claire teda.

„Tegin rõõmuga. Vabandust selle kõige pärast. Söök oli suurepärase – eriti magustoit. Ma jumaldan Itaalia *panettone*’t.”

„Mulle meeldivad üldse Itaalia toidud.” Claire leidis, et vastab sellele sõbralikule žestile. „Minu unistus on sinna kolida ja avada restorani, kust saab ka öömaja.” Ta naeratas Angelale. „Aga selleks pole lootustki. Oojee! Muide, mina olen Claire.”

„Vabandust, daamid!” hõikas neile üks vastik põmmpea. „Siin pole mingi emade koosolek. Aeg asja kallale asuda.”

Angela pööras ringi, tema silmad pildusid ohtlikult sädemeid. Ta oli alati jälestanud üleolevaid väljendusid. Ja pealegi polnud ta üldse ema.

„Nii.” Adami-nimeline otsustas, et on aeg oma autoriteet maksma panna. „Asja juurde.” Ta kummardus laua kohale ja pani käed endale ette, sõrmeotsad koos, nagu oleks ta Henry Kissinger, kes hakkab maailmarahu välja kuulutama. „Me saime Kanga kohta äärmiselt huvitava pakkumise väga ihaldusväärsest osapoolt, millest nii teie kui ka meie võime suuresti võita. Õigupoolest on pakkumine nii kasulik, et tahame kohe tegutsema asuda ja kahe nädala jooksul tehingu sõlmida.”

Angelale oleks komm peaaegu kurku läinud. „Aga Kangas pole ju müügis!”

Ta teadis, et riskikapitalistide investeeringud olid tehtud selleks, et saada kiiret tulu ja siis edasi müüa, et nad olid investeerinud Kangasse kolm aastat tagasi, aga nad ei saanud teda ometi sundida? Pealegi suure tehinguga ei jõuta niimoodi sellisesse punkti. Nad on kulisside taga tehingu kallal kindlasti juba nädalaid, isegi kuid töötanud. Ja temaga üldse konsulteerimata! Tema oli täiesti kõrvale jäetud! Nad püüdsid Angela äri tema selja taga maha müüa!

„Ja kes on see ihaldusväärne osapool?”

„Tuan Corporation Singapurist. Nad on omandanud juba mitu rõivaketti ja leiavad, et Kangas sobiks nende portfooliosse suurepäraselt.”

„Kas nemad ostsid ära ka Riidetüdruku?”

„Jah, ma usun küll.”

„Siis võtsid nad täiesti korraliku rõivaketi ja keerasid selle kihva! Nad panid lihtsatele stiilsetele riidele litrid peale ja rikkusid kõik ära!”

„Minu meelest on Aasias müük sellest peale õilmitsenud.”

„Kui nad tahavad, et Hiina kiiskaks, võivad nad seda teha ju oma enda äridega. Mitte minu omaga!”

„Preili Williams, te võiksite teenida märkimisväärse summa raha.”

„Nagu teiegi!”

„See meie investeeringu eesmärk ju on.”

„Ja minu brändi hävitamise pealtvaatamine. Brändi, mida ma arendasin oma köögilaul, millesse panustasin kogu vaba aja, kuni suutsin omil jalul seista. Ma keeldun.”

„Preili Williams,” tegi naisjurist esimest korda suu lahti, „kas ma tohin teile meenutada punkti aktsionäride kokkuleppes, mille kohaselt peab ka väiksema osa omanik aktsiad müüma, kui enamiku omanik seda teeb?”

Angela taipas, et ta pole seda värki kunagi täiesti mõistnud, osalt sellepärast, et ei oleks uneski aimanud, et asi selleni läheb. „Kui kaua te minule ütlemata selle tehingu kallal olete töötanud?”

„Oleme seda võimalust muidugi mõnda aega uurinud, aga see on tavaline äripraktika.”

„Ja mis oleks minu roll mu enese firmas?”

„Härra Tuan võib soovida, et te jääte Kanga käilakujuks, teile jääksid mõned aktsiad, kuigi nii palju kui mina kuulnud olen, juhib ta asju pigem ise.”

„Kanga käilakujuks ...” kordas Angela kibedalt. „Ma ei nõustu enne, kui olen rääkinud oma advokaadiga. Ja kui ma teda kätte ei saa, ei nõustu ma millegagi, ükskõik kui ihaldusväärne see teine osapool ka pole.”

Ta tõusis püsti ja marssis toast välja, Drew kannul.

„Uskumatu, et nad seda üritavad!” sisistas ta, kui nad kuuldekau-gusest väljas olid.

„Võiksid saada hunniku raha,” osutas Drew.

Angela tiris Drew’ trepist alla ja endaga koos naiste tualettruumi, tegemata välja kohkunud teenindaja protestipiiksatustest meessoost isiku sissetungi pärast; ta tahtis kohta, kus neid pealt ei kuuldaks. Pärast paari kobavat katset sai ta oma juriidilise nõuandja telefoni otsa ja kandis talle olukorrast ette.

„Nii, las ma teen selle siis selgeks,” ütles advokaat. „Nad väidavad, et kui nemad otsustavad müüa, ei ole sul võimalik pakkumisest keelduda?”

„Täpselt. See ei saa ju õige olla, või saab?”

Liini teises otsas oli kurjakuulutatav vaikus.

„Ma kardan, et nii see on. Sellega nõustusid sa vastutasuks väga heldele rahapakkumisele, kui sa suure osa Kanga väärtusest kristal-liseerisid.”

Angela teadis, et tal oli hea äriiline taip, aga see juriidiline žargoon ajas ta hulluks. Ta oli kindel, et see naine polnud tollal asja selgeks teinud. Võib-olla oli teda halvasti nõustatud? Kui nii, siis kaebab ta kohtusse – kuigi see ei pruugi talle äri säilitada.

„See oli kolm aastat tagasi,” väitis ta raevukalt. „Minu ränk töö ja loovus on sellest peale ärile kõvasti väärtust juurde andnud! Singa-puri ärihärra Tuan tahab selle minult ära võtta ja hävitada.”

„Sa võid ju uue äri rajada. Saad selleks enam kui küllalt raha, Angela.”

„Ah, käi kuradile!”

Tilluke tualettruumi teenindaja naeratas julgustavalt, kujutledes ekslikult, et Angela ei lase kellelgi endale pähe istuda.

Kui nad söögisaali tagasi läksid, käis seal poolsosinal jutuajamine, mis vaikis kohe, kui Angela sisse astus.

„Nii, daamid ja härrad,” kuulutas Angela terasesel toonil. „Näib, et teil on õigus.”

Juttu köögist pealt kuulates oli Claire vapustatud, et kedagi nii nutikat kui Angela koheldi nii näruselt. Ta ei suutnud mõelda muust kui sellest, et pakuks veel kohvi ja sinna juurde koduseid *brownie*’sid.

„Ükskõik mis saab,” ütles Angela ja heitis juuksed tagasi liigutusega, mille Drew tundis ära kui stressi märgi, „täna ei otsustata midagi.”

„Muidugi.” Jamie noogutas kaastundlikult. Ta tundis, et nad saavad, mida tahavad. „Aga te ju ikka mõistate, et muid valikuid ei ole?”

Angela tõusis ja läks tohutu suure uhkete kardinatega akna juurde. Claire tajus tema ahastust, kuigi teised toas viibijad ei paistnud seda märkavat. Ta pani tähele, et Jamie tegi laua all ebaviisaka võidumärgi, ja see oli Claire’ile liig. Pärast abikaasa Martinit ja kalakaupmees Harryt nüüd veel see andetu väike sitapea ...

Kui Claire uuesti Jamie tassi täitis, jõnksatas ta käsi ootamatult ja kuum vedelik langes tapva täpsusega mehe jalgevahesse nagu mehitamata droon. Jamie kargas kiunatades püsti.

„Kuradi lollakas eit!” süüdistas ta. „Sa ei saa isegi menüüd õigeks ja nüüd tegid mu eluks ajaks vigaseks ka. Siin sa enam ei tööta.” Ta pöördus juristide poole. „Kas teda kohtusse ei saa kaevata või midagi?”

Koosolekust sai kaos.

Drew tahtis Angelale diskreetselt tuge pakkuda, aga siis hakkas tal telefon taskus vibreerima.

Helistas tema vana sõber ja mentor Stephen Charlesworth, kelle äritaip oli nii legendaarne, et teda nimetati vahel Southwarki selgelt-nägijaks. Stephen polnud mitte üksnes silmapaistvalt edukas, vaid ka samavõrd eraklik, seega teadis Drew, et tema kõne tuleb vastu võtta, ükskõik kui halvale ajale see ka ei satu. Drew läks kööki, nii lähedale Claire'ile, et too kuulis koristamise ajal kogu juttu pealt.

„Stephen,” lausus Drew vaikselt. „Ma ei saa rääkida. Olen üsna verisel koosolekul.”

„Ma tean,” kõlas jahmatav vastus.

„Kuidas?” Kindlasti ei saanud ju isegi Stephen *nii* kõikenägev olla.

„Keegi säutsus: „Kurjakuulutava Angela lõpp,“” tsiteeris ta. „„Teleka-magnaadi firma ostetakse tal istumise alt ära.” Drew, hoiata teda. Ajakirjanikud on tal varsti kallal nagu ussid raipel.”

„Kui armas kujutluspilt.”

„Kas temaga on kõik korras? Kuule, Drew, kui tal on vaja kuhugi pakku minna, siis mul on Itaalias villa. Kui ta vajab selleks põhjust, võid talle öelda, et omanik sai pakkumise villa ära müüa ja hotelliks muuta ning tahaks tema nõu kuulda.”

„Hästi. No muidugi, sa ju tundsid teda kunagi.”

„Kaua aega tagasi. Ja jumala pärast, ära seda maini, muidu ei lähe ta mingil juhul.”

„Stephen, miks sa seda teed?”

„Südameheadusest, semu.”

„Ma ei teadnudki, et sul on süda.”

„No kuule, Drew. See, et ma olen edukas, ei tee mind veel südametuks.”

„Minu kogemuse põhjal käivad need asjad sageli koos.”

Claire, kes ootas köögis, kuni kõik on läinud ja ta saab asjad nõudepesumasinasse panna, mõtles selle üle, mida oli kuulnud. Kas Angela tunneb tõesti, et peab põgenema? Claire'i meelest näis ta üsna vastupidav, aga ta mõistis, milline õnnepäev on ajakirjandusel, kui vintske magnaat päriselus oma ärist ilma jääb.

Ta ladus taldrikud kenasti ritta, täitis söögiriistakorvi, pani klaasid kõige peale ja pakkis siis oma asjad suurde oranži elevandipildiga Sainsbury'se kotti.

Claire pühkis koosolekuruumi laua puhtaks ja pani imava lapi kraanikaussi tagasi. Keegi ootas ukse juures. Ta tundis ära naise, kes töötajaid palkas ja kes oli talle öelnud, et nad pidid Margie vallandama.

Ohates ootas Claire kirve langemist.

„Ma rääkisin just härra Fisheriga. Ta paistab arvavat, et te vigastate teda meelega.”

„Mõttetus,” vastas Claire. „See oli lihtsalt õnnetus.”

„Aga muudatused menüüs?”

Claire leidis, et kui ta hakkaks Margie sabotaažist rääkima, kõlaks see hullumeelselt. „Palun väga vabandust. Mul polnud aimugi, et menüü oli juba paika pandud.”

„Saan aru,” vastas naine karmilt. „Hea küll, ma arvan, et teie oskused pole päris need, mida me siin ootame. Saatke tänase kohta arve ja ma korraldan selle ära.”

Claire võttis raske koti õlale ja läks paksu vaibaga kaetud trepist alla.

„Claire!” sosistas korraga keegi.

See oli Angela, närvilise ilmega Drew sabas.

„Kas te näete, kas ukse juures seisab ikka veel kaks reporterit? Need närukaelad paistavad mul juba kannul olevat.”

Claire piilus välja. Väike kamp ajakirjaniku moodi tüüpe seisis tõesti teisel pool tänavat, valmis ründama.

„Jah,” ütles ta Angelale. „Kas te olete kindel, et nad ei oota kedagi, kes Claridge'ses lõunastab?”

„Ma ei taha riskida. Ei tea, kas siin tagauks ka on?”

„Minu auto on otse maja ees. Sinine Panda. Võtmed on siin. Minge ja istuge sisse, ma juhin tähelepanu *panettone* jääkidega kõrvale. Parem jagan neile, kui annan oma abikaasale.”

Enne kui Angela jõudis vastu vaielda, viskas Claire talle võtmed ja läks üle tee reporterite pundi juurde. „Tere, kutid, paistab, et teil on kõht tühi. Pakun teile seda hõrgutavat saiavormi, mis muidu raisku läheks.” Ta ulatas ajakirjanikele magustoidu.

Kolm reporterit kargasid sellele kallale nagu lövid gnuule. Claire keeras kannapealt ringi ja läks kiiresti üle Brook Streeti, peatanud kindla käega autovoo. Ta hüppas Panda juhiistmele, märkas kergendust tundes, et Angela istub taga ja Drew ees kõrvalistmel, ning auto võttis paigalt enne, kui kirjatsurad arugi said, mida ta teeb.

„Issand jumal,” ohkas Angela, heitnud pilgu tagumisest aknast välja, „see oli hiilgav! Suur tänu.”

„Ärge muretsege.” Claire muheles. „Ma nautisin seda. Kuhu sõidame?”

„Ma elan Marylebone’is, aga iga metroojaam sobib.”

„Jama. Võin teid koju viia ja üle viadukti tagasi A40-le minna. See ei tee õieti mingit ringi.”

„Kui te olete kindel.”

„Teil oli ilmselt põrgulik hommik.”

„Oli küll. Aga tänu sellele, et te ajakirjanikud haneks tõmbasite, siiski mitte nii hull, kui oleks võinud olla.”

„Tuleb tunnistada, et see oli tore vaheldus. Ausalt öelda on mu tööelu tavaliselt igavavõitu.”

„Siit siis öömaja pakkuva restorani mõte.”

„Itaalia on mu kirk. Võib-olla vallatles mu vanavanavanaema mõne Napoli meremehega.” Claire naeratas juhipeeglist Angelale. „Või kui tema pilti vaadata, siis pigem jäätisemeistriga. Igatahes olen ma alati Itaaliat armastanud.”

„Kui su salapärasel sõbral on tõsi taga,” ütles Angela Drew’le, „ehk võiks Claire ka kaasa tulla.” Ta pöördus Claire’i poole. „Sain just Drew’ sõbralt helde pakkumise natukeseks ajaks Itaaliasse kaduda.”

„Ma tuleksin otsekohe,” kuulutas Claire, „ükskõik kas see mu abikaasale meeldib või mitte.” Siis taipas ta, et see võis kõlada veidi pealetükkivalt, ja keskendus juhtimisele.

Nad olid juba Marmorkaare juures.

„Kui saate, keerake pärast Selfridgeset vasakule,” ütles Angela Claire’ile, osutades sinna, kus oli pööre Duke Streetile. Pool miili hiljem möödusid nad kunstigaleriist The Wallace Collection, mis asus kaunis kaheksateistkümnenda sajandi majas, ja kui nad lähenesid Spanish Place’il asuvalle St. Jamesi kirikule, osutas Angela majale endiste tallide piirkonnas. „Siin ma elangi. Ma ei suuda teid küllalt tänada. Te aitasite mu hädast välja. Või peaksin ütleva, et autosse sisse?” Angela ja Drew väljusid autost ning lehvitasid Claire’ile.

Claire saatis neid pilguga, kui nad üle tiheda liiklusega tänava läksid. Kuulus olla on ikka veider. Angelal näis nii palju olevat, aga ometi jäilitati teda nüüd ja tal oli oht oma ärist ilma jääda.

Siis märkas ta klaasipuhasti alla torgatud parkimistrahvi kviitun- git. Ta oli olnud süvenenud jutuajamisse Angelaga ja polnud seda siiani tähelegi pannud. No tore!

Kokkuvõttes kaotas ta umbes 40 naela. Surunud maha kiusatuse nutma puhkeda, mõtles ta salapärasest mehest, kes Angelale telefoni teel pakkumise tegi, ja sellest, kas Angela mõtles tõsiselt, et tema võiks ka kaasa minna.